

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Pavlou Klusáčkovou ve věci

žalobce: **S. O.**,
státní příslušnost: Republika Uzbekistán
zastoupen advokátem JUDr. Matějem Šedivým
se sídlem Praha 1, Václavské náměstí 21

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Praha 7, Nad Štolou 936/3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2026, č. j. OAM-1336/ZA-ZA11-ZA05-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým byla jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 1 písm.

a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), zamítnuta jako zjevně nedůvodná.

II. Obsah žaloby

2. V podané žalobě žalobce namítal, že ačkoliv v žádosti o udělení mezinárodní ochrany akcentoval humanitární důvody, žalovaný podanou žádost neposoudil dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b, nýbrž odkázal toliko na § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Tvrdil, že takový závěr představuje chybnou právní kvalifikaci prezentované argumentace, neboť obavy žalobce z návratu do vlasti se nedotýkaly toliko ekonomického strádání, nýbrž jeho humanitární situace. Žalobce je Uzbekem, muslimem, přičemž v domovském státě žije jeho rodina (manželka a nezletilé dítě), kterou vyživuje. Žalobce se snaží v ČR vydělat prostředky, k čemuž žalobce poukázal na tragickou ekonomickou situaci v domovském státě a faktickou nemožnost dosažení adekvátního výdělku. Tvrdil, že uplatňované důvody nejsou toliko ekonomické, nýbrž ekonomicko-sociální, pročez má za to, že mu měl být udělen humanitární azyl. Žalovaný se měl zabývat ekonomickou situací v zemi jeho původu či posouzením toho, zdali si žadatel může adekvátně vydělávat i v domovském státě. Tyto úvahy v dokazování zcela absentují. Žalobce tak měl za to, že nejsou dány podmínky pro postup dle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, přičemž pokládal napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť se nijak nezaobírá možností udělení humanitárního azylu, potažmo doplňkové ochrany, nedostatečně posuzuje ekonomickou situaci v jeho domovském státě a věnuje se toliko situaci bezpečnostní. K tomu žalobce poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 17/2007-66, s tím, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývá, co si žalovaný myslí o důvodech obav žalobce. Životní situace žalobce byla významně zhoršena tím, že nemá v domovském státě adekvátní zázemí, zatímco v ČR se prosadil na trhu práce.
3. Dále žalobce namítal, že žalovaný při posouzení situace v domovském státě žalobce čerpal i z nepřípustného podkladu v podobě dokumentu nazvaného *Informace OAMP*, který je podkladem zpracovaným žalovaným. Žalovaný tak opírá závěry napadeného rozhodnutí o podkladový materiál, jehož je sám autorem. Dále žalobce namítal, že žalovaným zajištěné podklady soustředí svoji pozornost na posouzení bezpečnostní a politické situace, nikoliv však na posouzení ekonomické situace a možnosti pracovního uplatnění a s tím související možnosti dosažení výdělku, kterým by žalobce zajistil krytí finančních nákladů rodiny, pročez jeho tvrzení o nemožnosti uživit rodinu prací v domovském státě tak nebylo vyvráceno.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, přičemž odkázal na obsah správního spisu a napadeného rozhodnutí.
5. Žalovaný tvrdil, že při rozhodování vzal v úvahu skutečnosti, které žalobce tvrdil, a shromáždil k nim relevantní a aktuální informace o situaci v zemi původu. Rovněž vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci a měl za to, že přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem daného případu a je patřičným způsobem odůvodněno.
6. Zdůraznil, že tvrzení žalobce uvedené v průběhu azylového řízení, že o mezinárodní ochranu požádal s cílem získat čas k legalizaci svého pobytu na území ČR a následně požádat o zaměstnaneckou kartu, potvrzuje účelovost podané žádosti. Institut mezinárodní ochrany

podle zákona o azylu, neslouží k řešení pobytových či ekonomických obtíží cizince ani k obcházení právní úpravy pobytu cizinců na území ČR.

7. Dle žalovaného žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že by byl ve své zemi původu pronásledován ve smyslu § 12 zákona o azylu, ani že by mu hrozila vážná újma dle § 14a téhož zákona. Naopak jeho vlastní tvrzení svědčí o tom, že důvodem podání žádosti jsou výlučně ekonomické motivy a snaha setrvat na území ČR.
8. K námitce týkající se ekonomické situace v zemi původu žalovaný uvedl, že nepříznivé hospodářské podmínky, nízká životní úroveň či omezené pracovní příležitosti samy o sobě nezakládají důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Ustálená judikatura správních soudů opakovaně konstatovala, že ekonomické důvody nelze podřadit pod zákonné důvody azylu ani doplňkové ochrany.
9. Rovněž žalovaný upozornil, že obecná tvrzení žalobce o ekonomické situaci v zemi původu nebyla žalobcem nijak konkretizována ani doložena ve vztahu k jeho osobě. Žalobce neprokázal, že by se nacházel v individuální situaci, která by dosahovala intenzity vážné újmy ve smyslu zákona o azylu.
10. V rámci správního řízení dle zákona o azylu nevyplývalo nic, co by mu v případě, že by měl o podání žádosti skutečný zájem, bránilo v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR před jeho zadržením. Žalobce podal svou žádost o mezinárodní ochranu, a to ve snaze oddálit, zmařit nebo znemožnit vyhoštění, neboť hrozba nuceného návratu do vlasti je reálná, a pokud by k jeho zajištění Policií ČR nedošlo, sám žalobce by, aniž by mu v tom cokoli bránilo, tento krok nikdy neučinil. Současně vyplynulo, že mu v domovské zemi nehrozí žádné nebezpečí.
11. Uzavřel, že napadené rozhodnutí je zákonné, přezkoumatelné a vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci. Žalobní argumentace není způsobilá zpochybnit důvodnost rozhodnutí o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu.

IV. Posouzení žaloby soudem

12. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany a § 32 odst. 9 zákona o azylu.
13. Soud rozhodl bez jednání, jelikož žalobce na výzvu soudu dle § 51 odst. 1 s. ř. s. nereagoval a žalovaný s rozhodnutím věci bez jednání souhlasil.
14. Soud rovněž neshledal důvod provádět ve věci samé dokazování a za tím účelem nařídil ústní jednání, neboť veškeré podklady a listiny, z nichž při rozhodování vycházel jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, publ. pod č. 2383/2011 Sb. NSS).
15. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
 - Podle § 12 zákona o azylu *se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod,*

nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

- Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
- Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) trest smrti nebo poprava, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.*
- Podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a, a zároveň uvádí pouze ekonomické důvody.*
- Podle § 16 odst. 4 zákona o azylu *jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*

16. Soud o podané žalobě uvážil následovně:

17. Soud se předně zabýval námitkou žalobce o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Pouze přezkoumatelné rozhodnutí totiž může být podrobeno soudnímu přezkumu. Při posouzení této námítky vyšel soud z ustálené judikatury správních soudů zabývajících se otázkou nepřezkoumatelnosti soudních a správních rozhodnutí (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64, ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, či ze dne 7. 5. 2019, č. j. 7 As 362/2018-23). Z uvedené judikatury vyplývá, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Takovouto vadou dle soudu napadené rozhodnutí netrpí. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakého skutkového stavu žalovaný vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Napadené rozhodnutí je řádně odůvodněno a je plně srozumitelné. V podrobnostech soud odkazuje na

níže uvedené odůvodnění, ve kterém se zabývá přezkumem napadeného rozhodnutí na podkladě žalobcem uplatněných žalobních bodů.

18. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalobce spatřoval v absenci úvah o důvodech humanitárního azylu. Napadeným rozhodnutím však byla podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu zamítnuta žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná. Předpokladem posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné ve smyslu § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu je naplnění dvou kumulativních podmínek, tedy, že žadatel neuvedl žádné skutečnosti svědčící o hrozbě pronásledování nebo vážné újmy, a současně udal jako důvody žádosti příčiny výlučně ekonomické.
19. Žalobce ve správním řízení k odůvodnění své žádosti uvedl, že o azyl žádá proto, že si chce znovu zažádat o zaměstnaneckou kartu (předchozí žádost byla zamítnuta). Podáním žádosti o azyl získá žalobce čas a v tomto čase si může o zaměstnaneckou kartu požádat, neboť v ČR bude legálně. Kromě toho žádné jiné důvody nemá. Při pohovoru žalobce výslovně sdělil, že do ČR přijel za účelem práce, aby si vydělal peníze. K dotazu žalovaného, co by se mu stalo, kdyby musel odcestovat zpět do země původu, žalobce uvedl, že je tam pro něj špatná finanční situace. K dotazu, zda žalovaný chápe správně, že v zemi původu žalobci kromě špatné finanční situace nic nehrozí, žalobce odpověděl, že to žalovaný chápe správně. K dotazu, proč žalobce nepožádal o mezinárodní ochranu po svém prvním příletu, žalobce uvedl, že žádost o prodloužení jeho pobytu byla v ČR zamítnuta letos.
20. Na základě shora uvedeného má soud za to, že byla naplněna první část podmínek použití § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, protože žalobce neuvedl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Zároveň, jak § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu předvídá, žalobce odůvodňoval svoji žádost cílem získat zaměstnaneckou kartu v ČR. Z toho je zřejmé, že jeho motivace k podání žádosti o mezinárodní ochranu byla čistě ekonomická. Rovněž druhá z uvedených podmínek tak byla naplněna. Všechny předpoklady pro zamítnutí žádosti pro zjevnou nedůvodnost na základě § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu tedy byly splněny.
21. K námitkám žalobce týkajícím se humanitárního azylu soud uvádí, že v případě zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné se podle § 16 odst. 4 věty první zákona o azylu neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a § 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Žalovaný tedy neměl vůbec prostor zabývat se možnostmi udělení humanitárního azylu, potažmo doplňkové ochrany.
22. Nadto institut národního humanitárního azylu, který byl zakotven v § 14 zákona o azylu, byl s účinností od 1. 10. 2025 zrušen. Žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany až po datu účinnosti novely zákona o azylu.
23. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žalovaný nebyl v projednávaném případě povinen zkoumat ekonomickou situaci v zemi původu žalobce z pohledu, zda žalobce může ve své domovské zemi dosáhnout adekvátního výdělku a zajistit si prostředky pro obživu rodiny. Veškerá argumentace, kterou žalobce zaměřil na nutnost posouzení jeho situace z humanitárního hlediska, je tak v poměrech daného azylového řízení a přezkumu napadeného rozhodnutí zcela irelevantní. Námitka žalobce, podle které je napadené rozhodnutí z důvodu absence úvah o důvodech humanitárního azylu nepřezkoumatelné, tak není důvodná.

24. Nad shora uvedené soud akcentuje, že žalobce v podané žalobě nikterak nezpochybnil závěr žalovaného, že jeho žádost byla založena na ryze ekonomických důvodech. Zároveň nerozporoval argumentaci týkající se nenaplnění důvodů uvedených v § 12 a § 14a zákona o azylu. Jinak řečeno, žalobce v průběhu azylového řízení ani v žalobě nenamítal, že by ve své vlasti mohl být vystaven pronásledování z důvodů vymezených v § 12 zákona o azylu či že mu hrozí vážná újma definovaná v § 14a odst. 2 téhož zákona. Žalovaný tedy postupoval zcela v intencích § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, pokud žádost žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou.
25. Žalobce dále namítal neobjektivitu použité *Informace OAMP* ze dne 14. 3. 2025, jejíž autorem je žalovaný. Soud konstatuje, že daný podkladový materiál obecně popisuje politické a socioekonomické podmínky v zemi původu, přičemž informace o zemi původu současně musí být v maximální možné míře 1. relevantní, 2. důvěryhodné a vyvážené, 3. aktuální a ověřené z různých zdrojů, a 4. transparentní a dohledatelné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, č. 1825/2009 Sb. NSS). Zpráva těmto podmínkám vyhovuje, protože ze seznamu použitých zdrojů je zřejmé, že žalovaný vycházel z podkladů od Amnesty International, Agentury EU pro azyl (EUAA), Freedom House, MZV ČR, MZV USA a dalších. *Informace OAMP* zároveň popisují stav k březnu 2025, přičemž napadené rozhodnutí bylo vydáno v lednu 2026, jedná se tak o zprávu aktuální.
26. Soud v tomto ohledu též odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2021, č. j. 6 Azs 327/2020-29, v němž ve skutkově obdobné věci Nejvyšší správní soud konstatoval, že „rešerše o bezpečnostní a politické situaci v zemi původu, zpracované žalovaným, jsou v rámci azylového řízení běžně používány. V souzené věci představoval dokument „Uzbekistán – Informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi“ ze dne 22. 5. 2020 jeden z podkladů rozhodnutí žalovaného (vedle podkladu zpracovaného norským centrem Landinfo a podkladů zpracovaných Ministerstvem zahraničních věcí), z jehož obsahu vyplývá, že je „pouhou“ rešerší jiných externích zdrojů (např. ČTK, Reuters, americké a britské ministerstvo zahraničních věcí, Human Rights Watch). V situaci, kdy stěžovatel v řízení azylově relevantní důvody ani hrozbu vážné újmy netvrdil a blíže ji nespécifikoval, kdy správní spis obsahuje vícero souladných podkladů zabývajících se bezpečnostní a politickou situací v zemi původu a kdy podklad zpracovaný žalovaným řádně odkazuje na informační zdroje, z nichž vycházel, nelze konstatovat namítané nedostatky při zjišťování skutkového stavu věci.“. Citované závěry lze obdobně vztáhnout i na nyní projednávaný případ.
27. Na základě shora uvedeného má soud za to, že se jedná o relevantní, důvěryhodnou, vyváženou a objektivní zprávu, proti jejímuž obsahu žalobce neuvedl žádnou konkrétní výtku. Námitka žalobce je tak nedůvodná.

V. Závěr

28. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. dubna 2026

Pavla Klusáčková v.r.
samosoudkyně